

# РЕШЕНИЕ

№ 54

гр. София, 25.01.2022 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 15-ТИ ТЪРГОВСКИ**, в публично заседание на шести декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Даниела Дончева

Членове: Красимир Маринов  
Капка Павлова

при участието на секретаря Росица Й. Вьонг  
като разгледа докладваното от Даниела Дончева Въззивно търговско дело № 20211001000840 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 – чл. 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на Е. Е. К. и Ц. М. М. срещу Решение № 261042/30.06.2021 г. по т. д. №593/2019 г. по описа на Софийски градски съд, с което са отхвърлени предявените от Е. Е. К. и Ц. М. М. срещу Е. А. К., И. И. Х. и „Елон“ ООД искове с правно основание чл. 26, ал. 2, предл. 5-то ЗЗД – за установяване, че сключеният на 29.03.2019 г. между Е. А. К. и И. И. Х. договор за покупко-продажба на дружествени дялове от капитала на „Елон“ ООД е нищожен поради привидност, както и евентуалния иск с правно основание чл. 26, ал. 1, предл. 3-то ЗЗД – за установяване, че договорът за покупко-продажба на дружествени дялове е нищожен поради накърняване на добрите нрави. В жалбата са изложени оплаквания за неправилност на първоинстанционното решение, поради съществени процесуални нарушения. Сочи се, че по делото са предявени при условията на евентуалност три иска за нищожност на процесния договор, а именно: иска за прогласяване на нищожност на договора поради привидност; иск за прогласяване за нищожност на договора поради начална липса на основание и иск за прогласяване на нищожност на договора поради противоречие с

добрите нрави. По отношение последния иск се твърди, че основанията за нищожност поради накърняване на добрите нрави са две, а именно с цел укриване на секвестрируемото имущество на ответницата и поради значителна нееквивалентност на престациите по договора. Изтъква се, че в исковата молба и допълнителната искова молба изрично са изложени твърдения за значителна нееквивалентност на престациите, което предполага противоречие с добрите нрави. Поддържа се, че в доклада на съда не е разпределено в тежест на ищците доказване относно това дали е налице значителна нееквивалентност на разменените престации по договора за покупко-продажба на дружествени дялове. Въззивниците поддържат, че допуснатите процесуални нарушения от първоинстанционния съд са обусловили непопълване на делото с необходими доказателства, което ги е поставило в невъзможност да установят твърдяната привидност на процесната сделка, както и сключването ѝ в противоречие с добрите нрави. Излагат, че видно от удостоверение, издадено от нотариус Д. Д., договорът за покупко-продажба на дружествени дялове е заявен за вписване в по-късен час от този на вписване на запора върху дружествените дялове, с което се установявало привидност на процесната сделка. Посочва, че съдът е подходил неправилно при преценка стойността на продаваните дружествени дялове, доколкото не се касае за иск по чл.125, ал.3 от ТЗ, а за договор за покупко-продажба, при който е важна пазарната стойност на дружествените дялове, а не балансовата. Превратно е обсъден и вписания договор за особен залог на търговското предприятие на „ЕЛОН“ ООД. Моли се обжалваното решение да бъде отменено и вместо него постановено друго, с което бъде признато за установено, че сключеният договор за покупко-продажба на дружествени дялове между Е.К. и И.Х. е нищожен, поради привидност на сделката, а при условията на евентуалност, че е нищожен, поради изначална липса на основание и поради сключването му в противоречие с добрите нрави.

Редовно уведомена, насрещната страна е депозирала отговор на така подадената въззивна жалба в срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК, с който оспорва същата като неоснователна и моли за оставянето ѝ без уважение.

Апелативен съд -София, в изпълнение на правомощията си по чл. 269 от ГПК и след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, в съответствие с посочените във въззивната жалба оплаквания, приема следното:

Жалбата е депозирана в срока по 259, ал. 1 от ГПК, изхожда от активно легитимирана страна, имаща право и интерес от обжалването, подадена е срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което същата се явява процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

**За да се произнесе, Апелативен съд-София взе предвид следното от фактическа страна:**

Производството пред СГС е образувано по искова молба на Е.К. и Ц.М. против „Елон“ ООД, Е.К. и И.Х.. В исковата молба са изложени твърдения, че ишците са кредитори на Е.К., като на 01.04.2019 г. в ТР е заявен за вписване запор върху дружествените дялове на ответницата, притежавани в „Елон“ ООД. В същия ден е заявено от ответника И.Х. за вписване прехвърлянето на 50 дружествени дяла по 100 лв. от капитала на „Елон“ ООД, които Е.К. му е продала с договор за покупко-продажба на дружествени дялове от 01.04.2019 г. Претендира се, че договорът е нищожен поради привидност на съглашението, доколкото е сключен единствено с цел да се увредят интересите на ишците като се укрие секвестрируемо имущество, спрямо което може да бъде насочено принудително изпълнение и да се прикрие действителното съглашение, а именно Е.К. да остане собственик на дружествените дялове. Като фактическо твърдение, обосноваващо привидността, ишците са посочили още, че в него е вписана продажна цена от 5 000 лв., а всъщност „Елон“ ООД притежава имущество на значително по-висока стойност, което обуславя несъразмерност на престациите, което само по себе си е доказателство за привидност. Като основание за нищожност на договора поради противоречие с добрите нрави е посочено, че Е.К. е сключила договора с единствената цел да намали секвестрируемото си имущество. Във връзка с основанието нищожност на договора поради липса на основание е изложено, че имуществото на дружеството е на стойност над милион евро, а продажната цена е само 5 000 лв. В допълнителната искова молба е конкретизирано, че нищожността на процесния договор поради неговата привидност косвено се доказва от обстоятелството, че договорът е подписан след като страните по него са узнали за вписания по партидата на дружеството запор върху дружествените дялове на Е.К., както и от обстоятелството, че уговорената продажна цена на дяловете е по тяхната номинална стойност, а имуществото, включено в капитала на ответното дружество е на стойност над милион. Уточнено е още, че липсата на

основание като порок, водещ до нищожност на договора, се обосновава с липсата на кауза, а това е така тъй като, според ишците, няма никаква логика 80-годишно лице да прехвърля дружествени дялове, струващи милиони срещу символична цена от 5 000 лв. Противоречието с добрите нрави, като основание за претендираната нищожност, се обосновава, от една страна, с това, че ответницата е целяла да намали секвестрируемото си имущество и по този начин да осуети принудително изпълнение, с което е преследвала една неправомерна цел, а от друга, че целта на продажбата на дружествените дялове е Е.К. да лиши ишцата от бъдещо наследство, тъй като последната е единственият нейн наследник по закон.

С определение №2596/02.06.2020 г., постановено по делото, съдът е изготвил доклад, като е счел, че е сезиран с искове по чл.26 от ЗЗД, като с оглед фактическите твърдения е квалифицирал същите по чл.26, ал.2, пр.5-то от ЗЗД- привидност, по чл.26, ал.2, пр. 4-то от ЗЗД-липса на основание и по чл.26, ал.1, пр.3 от ЗЗД- противоречие с добрите нрави. Указал е на ишците, че следва да установят противоречие с добрите нрави, защото преследваната цел е да се намали секвестрируемото имущество, както и че целта е ишцата да бъде лишена от наследство и че липсва основание за сключване на договора, респ. да установят, че страните по него не са имали намерение да настъпят последиците на договора. По доклада не са постъпили възражения.

С разпореждане №8387 от 05.07.2019 г. на ишците е указано да изложат фактически твърдения, от които произтича за тях, в качеството им на трети лица, които не са страни по договора, правния им интерес да искат установяване нищожността на договора за прехвърляне на дружествени дялове, при положение че не е вписано в ТР по партидата на „Елон“ ООД прехвърлянето на дяловете.

На 19.07.2019 г. е получен от ишците препис от разпореждането от 05.07.2019 г., ведно с предупреждението за последиците при неизпълнение, но по делото не е постъпила молба, с която да е внесена яснота относно наличието на правен интерес.

С Определение №4157 от 31.07.2019 г. СГС е прекратил производството по делото като процесуално недопустимо поради липса на правен интерес за ишците. Посочено е, че след извършена служебно проверка за вписванията по партидата на ответното дружество „Елон“ ООД е констатирал, че не е

вписано прехвърляне на дружествени дялове от Е.К. в полза на И.Х., както и че по партидата на „Елон“ ООД като съдружник и собственик на дружествени дялове фигурира Е.К., а съгласно практиката на ВКС, вписването в търговския регистър на договора за продажба на дружествен дял с нотариално заверени подписи, е условие за пораждане на транслативно действие, тъй като с вписването се завършва фактическият състав на прехвърлянето, който включва кумулативно следните елементи 1. договор за прехвърляне с нотариална заверка на подписите, и 2. вписване в търговския регистър, а липсата на един от които елементи прави незавършен фактическият състав на прехвърлянето и транслативният му ефект не може да породи действие - чл. 129, ал. 2 ТЗ и чл. 140, ал. 3 ТЗ. На следващо място съдът е изтъкнал, че след извършена служебно проверка се установява, че по партидата на ответното дружество е вписан в ТР на 05.04.2019 г. запор върху дружествените дялове на Е.К., а обезпечени със запора кредитори са именно ищците. Съдът е заключил, че дори и да се извърши в бъдеще вписване на прехвърлянето на дружествените дялове, това прехвърляне няма да е противопоставимо на ищците, в полза на които е вписан запор върху дяловете.

Постановеното прекратително определение е обжалвано от ищците пред Софийски апелативен съд, пред който е образувано ч.гр.д.№5251/2019 г., по което дело е постановено Определение №299/31.01.2020 г., с което първоинстанционният акт е отменен като неправилен. Съдът е приел, че естеството на запорираните позитиви- дружествени дялове, предпоставя уязвимост на ищците в случай на евентуална смърт на прехвърлителката, поради личното естество на членствените права, с оглед на което е заключил, че е налице специфика спрямо хипотезата, разгледана в т.4 на ТР 4/2017 г. на ОСГТК на ВКС. Съществено в случая било обстоятелството, че вписването на запора над дяловете следхожда датата на сключване на атакуваната сделка, макар при неосъществено вписване на последната в ТР.

По делото е представен договор за покупко-продажба на дружествени дялове от 29.03.2019 г., от който се установява, че Е.К. е продала на И.Х. притежаваните от нея 50 дружествени дяла от капитала на „Елон“ ООД срещу цена в размер на 5 000 лв. Договорът е с нотариално заверени подписи и съдържание.

Представени са още изп.лист от 20.04.2017 г. на СРС, 70 с-в, по гр.дело

№ 23810/17 г., с който Е.К. е осъдена да заплати на Е.К. сумата от 116 000 лв., ведно със законната лихва от 13.04.2017 г. и разноси от 4 630 лв.; изп.лист от 29.09.2017 г. на СРС, 65 с-в, по гр.дело № 56326/17 г. с който Е.К. е осъдена да заплати на Ц.М. сумата от 175 140 лв., ведно със законната лихва от 16.08.2017 г. и разноси от 7002,80 лв.; изп.лист от 23.04.2017 г. на СРС, 50 с-в, по гр.дело № 23825/17 г., с който Е.К. е осъдена да заплати на Ц.М. сумата от 37 000 евро, ведно със законната лихва от 13.04.2017 г. и разноси от 3067,91 лв., изп.лист от 18.09.2017 г. на СРС, 38 с-в, по гр.дело № 56323/17 г., с който Е.К. е осъдена да заплати на Е.К. сумата от 69 500 лв., ведно със законната лихва от 16.08.2017 г. и разноси от 3090 лв.

Представено е и запорно съобщение № 16822/28.03.2019 г. на ЧСИ М. П., рег.№851, по изп.дело N 20198510400357, с което е наложен запор върху банковите сметки на Е.К..

От представеното по делото удостоверение с изх.№5/26.06.2020 г., издадено от нотариус Д. Д., рег.№117, се установява, че в общия регистър на нотариуса е записано като извършено следното действие, а именно: договор за покупко-продажба на дружествени дялове със страни Е. А. К. като продавач и И. И. Х. като купувач, с който продавачът е продал на купувача всичките си собствени 50 дружествени дяла от капитала на „Елон“ ООД, като не е отразен часът на удостоверяване на подписите и съдържанието, а само дататата-01.04.2019 г. Съгласно удостоверението, след извършена справка в единната система на нотариусите „Единство“ е установено, че въвеждането на посоченото действие е извършено на 01.04.2019 г. в 15:27 ч.

С Решението си първоинстанционният съд е приел, че е сезиран с главен иск с правно основание чл.26 ал.2, предл.5-то ЗЗД, както и евентуален иск по чл.26 ал.1, предл.3-то ЗЗД. По отношение евентуалния иск за нищожност, която ищците са квалифицирали като „липса на основание“ е прието, че в исковата молба и в допълнителната искова молба ищците са навели фактическите твърдения, че „липсата на основание“ произтича от обстоятелството, че дружеството притежава имущество на стойност над повече от милион евро, поради което няма правна логика да се прехвърлят дружествени дялове, струващи милиони, срещу символична цена от 5 000 лв. поради което и е счетено, че тези твърдения сочат за нищожност поради накърнение на добрите нрави, основана на значителна нееквивалентност на

престациите, а не на нищожност поради „липса на основание“. Съдът е изтъкнал, че макар искът да е бил квалифициран в доклада на съда като такъв по чл.26 ал.2, предл.4-то ЗЗД, това не е пречка за произнасяне по иск с правно основание чл.26 ал.1, предл.3-то ЗЗД, основан на факта за значително неравновесие в стойността на престациите.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Съгласно чл.26, ал.1 от ЗЗД, нищожни са договорите, които противоречат на закона или го заобикалят, както и договорите, които накърняват добрите нрави, включително и договорите върху неоткрити наследства, а съгласно ал.2 на същата разпоредба нищожни са и договорите, които имат невъзможен предмет, договорите, при които липсва съгласие, предписана от закона форма, основание, както и привидните договори.

Видно от исковата молба, а и от допълнителната искова молба е, че ишците са изложили няколко основни фактически твърдения за нищожност на договорите, като с някои от тях са обосновавали повече от едно правно основание за нищожност. Основните твърдения за нищожност са, че целта на процесния договор е да се прикрие действителното съглашение между страните, а именно продавачът да остане собственик на дружествените дялове; да се увредят интересите на ишците като се укрие секвестрируемо имущество на Е.К. и да се осуети принудително изпълнение върху тях, както и несъразмерност на престациите по договора, доколкото имуществото на дружеството възлиза на стойност значително по-висока от продажната цена на дружествените дялове.

При изложените от ишците твърдения и установеното от фактическа страна, настоящият състав счита, че производството по така предявените иски за нищожност на договора за покупко-продажба на дружествени дялове е недопустимо поради липса на правен интерес. Съгласно чл. 124, ал. 1 от ГПК, всеки може да предяви иск, за да установи съществуването или несъществуването на едно правно отношение или на едно право, когато има интерес от това; а съгласно чл. 26, ал. 2 от ГПК, освен в изрично предвидените от закона случаи никой не може да предявява от свое име чужди права пред съда. По въпроса относно правния интерес от предявяване на установителен иск за нищожност на договор, по който ищецът не е страна,

е постановена съдебна практика на ВКС по реда на чл. 290 и сл. ГПК, обективизирана в решение № 207 от 24.07.2012 г. по гр. д. № 914/2011 г. на ВКС, IV г. о., решение № 397 от 03.10.2012 г. по гр. д. № 1604/2011 г. на ВКС, IV г. о., решение № 90 от 16.06.2015 г. по гр. д. № 4406/2014 г. на ВКС, III г. о., решение № 213 от 25.02.2014 г. по гр. д. № 48/2013 г. на ВКС, III г. о., която настоящият състав споделя. Съгласно тази установена практика, гражданският процес цели да възстанови законосъобразното състояние на гражданските правоотношения. Интерес от търсене на искова защита е налице, когато между насрещните страни има правен спор - при неоснователното отричане на субективно материално право, което съществува и неоснователно претендиране на субективно материално право, което не съществува, чрез спор относно фактите и/или правото/тяхното възникване, съдържание или съществуване/. Чрез исковото производство се цели установяване на действителното правно положение между спорещите със сила на пресъдено нещо и според вида на нарушението и търсената защита. Следователно, интерес от искова защита ще е налице, когато чрез избора от ищеца способ, ще може да се разреши съществуващ между него и противната страна правен спор и то в най-пълна степен. Решението трябва да способства за **признаване или удовлетворяване на негово субективно материално право, засегнато от посоченото действие**. Така например, няма правен интерес от иск, който няма да се отрази върху правната сфера на ищеца или ако в негово разположение има друг по-ефективен способ за защита, а наличието на правен интерес от искова защита е абсолютна положителна процесуална предпоставка, за която съдът следи служебно. В този смисъл е и Решение № 138 от 6.11.2020 г. на ВКС по гр. д. № 36/2020 г., III г. о., ГК.

Имуществото на длъжника се състои от вещи и от вземания. Според терминологията на ГПК всички имуществени обекти, които не са вещи (движими или недвижими) са вземания: паричните вземания, вземанията за предаване на вещи; наличните и безналичните ценни книжа; както и дяловете от търговски дружества. Дружественият дял представлява част от имуществото на дружеството с ограничена отговорност / чл.127 ТЗ/, а правото на членство е регламентирано като право на участие в управлението на дружеството, в разпределението на печалбата, право на сведение за хода на дружествените дела, на преглеждане на книгата на дружеството и на



ликвидационен дял – чл.123 ТЗ. Въпреки че в ГПК се говори за изпълнение върху дружествен дял, цялата процедура всъщност е насочена към изпълнение върху ликвидационен дял на съответния съдружник. Целта на запора е да обезпечи възможността на вискателя за удовлетворяване на паричното му вземане при изпълнение върху дела на съдружника. Запорът цели да запази положението такова, каквото е при неговото налагане. В т.4 от Тълкувателно решение № 4 от 11.03.2019 г. на ВКС по тълк. д. № 4/2017 г., ОСГТК е прието, че искът за обявяване недействителност на извършено от длъжника разпореждане със запорирана вещ или вземане, респ. разпореждане с имот след вписване на възбрана, предявен от лицето, в чиято полза е наложен запорът или възбраната, не е допустим, тъй като с налагането на запора и съответно с вписването на възбраната на длъжника се забранява да се разпорежда с вземането или вещта, както и да я изменя, поврежда или унищожава /чл. 451 ГПК/. Посочено е, че запорът и възбраната, наложени в изпълнителното производство /чл. 449 - чл. 450а ГПК/, при насочено принудително изпълнение, имат за цел да препятстват длъжника да извърши действия, с които да осуети или затрудни предприетото изпълнение от вискателя. Съобразно разпоредбата на чл. 452, ал. 1 ГПК извършените от длъжника разпореждания със запорираната вещ или вземане след запора са недействителни спрямо вискателя по изпълнителното производство и присъединилите се кредитори, освен ако третото лице - приобретател, може да се позове на чл. 78 ЗС. Според чл. 452, ал. 2 ГПК когато изпълнението е насочено върху имот, недействителността има действие само за извършените след вписването на възбраната разпореждания. От логическото тълкуване на посочените разпоредби следва изводът, че разпоредителните действия на длъжника са непротивопоставими на лицето, в чиято полза е наложен запорът или възбраната. По силата на процесуалния закон това лице може да се позове на непротивопоставимостта на наложената обезпечителна мярка, без да е необходимо да води съдебен процес за обявяването на недействителността, ако е имало качеството вискател, или качеството присъединен кредитор в изпълнителното производство. Поради тази непротивопоставимост лицето, в чиято полза е наложен запорът или възбраната, може да осъществи принудително изпълнение върху възбранения имот или запорираната движима вещ или вземане, но за него липсва правен интерес от иск за обявяване недействителност на извършено от длъжника

разпореждане.

При така изложеното, настоящият състав намира, че за ищците липсва правен интерес от водене на настоящото производство и изцяло споделя мотивите на първоинстанционния съд, изложени в Определение №4157 от 31.07.2019 г. Както бе посочено по-горе, върху процесните дружествени дялове е наложен запов в полза на ищците, който запов макар да не лишава ответницата Е.К. от собствеността върху дяловете, същата се лишава от разпоредителна власт, а ако тя бъде упражнена, то действието е непротивопоставимо на вискателите. Доводите на ищците, че след смъртта на прехвърлителката наложените обезпечителни мерки биха се заличили и ответникът И.Х. би могъл отново да заяви за вписване процесния договор, са несъстоятелни. На първо място следва да се посочи, че съдът преценява наличието на правен интерес с оглед изложените и съществуващи към момента факти и обстоятелства. Евентуалното настъпване на едно бъдещо и неопределяемо в срочен аспект ново обстоятелство, в случая смъртта на едно физическо лице, независимо от неговата възраст, не може да обоснове интерес от предявяване на иска. Въпреки изложеното и на следващо място, следва да се посочи, че дружествения дял действително не е вещ, но представлява комплекс от права и задължения, сред които имуществени и неимуществени, в това число и право на печалба и на ликвидационен дял, т.е. инкорпорира вземания и именно като такъв следва да се третира. С оглед на това, не може да се приеме, че след настъпване на евентуална смърт на прехвърлителката заповът върху дружествените дялове ще бъде вдигнат. Напротив, същият ще остане да тежи върху дяловете, доколкото служи за обезпечение на вискателите, наложили запов преди разпоредителната сделка. В този случай задължени по запов лица ще останат онези от кръга на законните наследници на наследодателя и кредиторите ще могат да насочат изпълнението си върху равностойността на дела на починалия съдружник, който се определя съгласно чл.125, ал.3 от ТЗ.

Несъстоятелни са и доводите на ищците, че доколкото след смъртта на Е.К. ще бъде прекратено нейното участие, то ще бъде заявено вписването на прехвърлянето на дружествените дялове. В нормата на чл.129, ал.1 ТЗ е предвидено наследяване на дружествения дял, наред с възможността за прехвърлянето му. Следователно законодателно е проведено разграничение между притежаването на дружествения дял и правата на съдружника в ООД,

т.е. членственото правоотношение. Предмет на наследяване е единствено дружественият дял, който извод произтича не само от характеристиката на дяловете от капитала като имуществено право и от същността на правото на членство, но и от изричната законова регламентация на прехвърлянето на дяловете и свързаните с тях права на съдружника. Правото на наследяване възниква при настъпване на юридическо събитие /смърт на съдружник/ за разлика от прехвърлянето на дяловете, което е предмет на правна сделка. Наследяването винаги е право с имуществен характер, тъй като личните и неимуществените права на наследодателя не преминават върху неговите наследници. При смърт на съдружник в ООД имуществените му права – дяловете на капитала се наследяват, но не и правото на членство. Наследникът се явява приобретател на дяловете като трето лице за дружеството по смисъла на чл.129, ал.1 ТЗ, поради което придобиването на членственото право се подчинява на реда за приемане на нови съдружници. В този случай наследникът не замества и не встъпва в членственото правоотношение на своя наследодател, а би могъл да придобие права на съдружник на собствено основание след решение на Общото събрание, като наследяването има значение само на придобивно основание за дяловете от капитала. Приемането на нов съдружник е от компетентността на Общото събрание, поради което при липса на решение за приемане на наследника за съдружник, същият не разполага с неимуществените права по чл.123 ТЗ. Притежаването на дялове по наследство обуславя правото на наследника да получи равностойността на дяловете по реда на чл.125, ал.3 ТЗ, ако не заяви желание за бъде приет за съдружник или Общото събрание откаже на наследника да го приеме на съдружник, независимо, че той би могъл да отговаря на законовите изисквания за приемане на съдружник и не са поставени ограничения от такъв характер в дружествения договор. С оглед на това, при прекратяване участието на Е.К. в дружеството поради евентуална настъпила смърт, в полза на нейните наследници се поражда правото да приемат наследството и ако не желаят да бъдат или не бъдат приети от ОС на дружеството като съдружници, да получат равностойността на дела □. В случая по отношение на Е.К. ще се слеят качеството кредитор и длъжник, а Ц.М. ще може да насочи изпълнението си върху стойността на дружествените дялове поради наложен вече заповест върху него.

На последно място следва да се изтъкне, че с постановяване на решение,

с което процесния договор за продажба на дружествени дялове бъде прогласен за нищожен на което и да е от посочените от ищците основание, не би се стигнало до промяна в правното положение на ищците. Единственият резултат, до който би се постигнал, е договорът да се счита за несклучен. В конкретния случай обаче, поради наложения върху дружествените дялове заповест за спиране се счита за несклучен по отношение на ищците. Решението няма да способства за признаване или удовлетворяване на ищцовото субективно материално право, засегнато от посоченото действие. Напротив, и към момента ищците разполагат с възможността да пристъпят към изпълнение върху дружествения дял на Е.К..

За пълнота на изложението следва да се отбележи, че и в хипотезата, при която настъпи вписване на отчуждаването на дружествените дялове от ответника И.Х., за ищците не е налице правен интерес от водене на процеса, тъй като това вписване ще им бъде непротивопоставимо.

Предвид на изложеното, съдът намира, че исковете са недопустими поради липса на правен интерес, поради което, на основание чл.270, ал.3, изр.1 от ГПК, постановеното решение следва да бъде обезсилено, а производството по делото –прекратено.

#### **По разноските:**

С оглед изхода на делото, в полза на ищците не следва да бъдат присъдени разноски.

На основание чл.78, ал.4 от ГПК ответниците имат право на разноски в настоящото производство, но доколкото не са представени доказателства такива да са сторени, съдът не следва да им присъжда разноски.

По изложените съображения САС, ТО, 15-ти състав

### **РЕШИ:**

**ОБЕЗСИЛВА** Решение № 261042/30.06.2021 г. по т. д. №593/2019 г. по описа на Софийски градски съд.

**ПРЕКРАТЯВА** производството по делото.

**РЕШЕНИЕТО** е окончателно и не подлежи на обжалване.

**Председател:** \_\_\_\_\_

**Членове:**

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_